

Böszörményi Zoltán

A nyomozás

— És mikor tűnt el Ákos? — kérdezte a nyomozó, s újra megnyomta digitális magnójának rögzítő gombját.

— Ma milyen nap van? — nyújtotta el a fejkendő, virágos ruhát viselő asszony az utolsó szót, mintha kételkedne abban, hogy a van egyáltalán létezik.

— Kedd, február 26.

— Igen, igen... kedd. Kedden, múlt kedden mán nem jött haza. Montam a kisebbik fiamnak, menj Gyurikám, nézd mán meg, hol van Ákos öcséd. El es ment vót a gyerek, órákig kódorgott, osztán üres kézzel jött vissza. Sehol sem találta — csapta össze csodálkozva földszínű tenyerét. — Sehol. Pedig tűvé tett érte mindent, nem vót lyuk a földön, hova bé ne nézett vóna. Ugye, fiam — bökte ujjával oldalba a mellette mocorgó, nyolc év körüli gyereket.

— Bémentem én minden barakkba, osztán ott sok minden vót összehányva, vót ott ágymatrac, még kibelezett televízió es, játék es, de Ákoskám sehol se lelém, pedig há kiábáltam jó hangosan, hogy a föld alatt es meghallja. Nem válaszolt, na — vont a vállát a gyerek, s az ölébe tette kezét, piszkos körmeit piszkálgatta.

— Kedden hány órakor vették észre, hogy Ákoska hiányzik? — kérdezte a nyomozó, s az asszonyra nézett, tőle várta a választ.

— Szóval, a bányát van annak már két éve es, hogy bészárták. Osztán mindenkit elkűttek. Az uramat es. Pedig hát jó vájár vót. Sok rézércet bányászott ki. Na, megfizették. Élünk es abból. Tuggya, húsz évet töltöttünk a hegyen. Jó vót. Bémentünk néha a városba, osztán ott minden vót, csak pénz kellett hezza. Falusi leány vótam, ide jöttem férhez. Az emberem es falubeli vót valamikor, csak idősebb. Jóval idősebb. De erőss, jó ember. Nem vót annak semmi baja húszegynehány évig. Aztán egyszercsak meghótt. Itthagott a kölykekkel. Pedig, amikor elvett, megígérte, nem hagy egyedül. Ígért az fűt-fát, csak hozzámennyek. Julis, itt jó életed lesz, azt mondá. Minek neked a falu. Ahajt a hegyen jó helyt leszünk, csak a jó Isten tartson meg egészségben. Keresek én annyit, hogy tíz gyermeket es eltartsak. Lássa, nem lett belőle semmi. Csak két gyermek, azok es későn jöttek, mán azt hittem, nem is lesz gyermekáldás. A kisebbik amikor jött, el se hittem, hogy úgy vagyok. Mán az orvos es tördelte a nagy darabos kezét, hogy mán mi leszen, de nem lett semmi, met a gyerek minden baj nélkül jött világra. Na, e'vvót, nyomozó uram. Most mán tuggya az én életemet.

— Kedden délelőtt, vagy délután tűnt el Ákoska? Mikor kezdték el keresni? Erre a kérdésre válaszoljon, kérem.

— Gyurika bészaladt délután, hogy a nagy kutyák, met azok ott vannak a szín végibe, valami koncot kaptak, s erőssen vinnyogtak. Mondom a gyermeknek, eridj nézd má meg, ejsze nyulat fogtak, vagy valami máson kaptak esze. De a gyermek semmit se látott, mán késő es vót, szürkült az ég. Nagyon megijettem, hogy a kicsi fiam sehól sincsen.

— Veszett kutyák azok, már annyi embert megmocskoltak — szólt közbe a gyerek, de elhallgatott, mert azt hitte, most mégsem rajta a sor, hogy beszámoljon a történetekről.

— És ha a kutyák támadták meg Ákoskát... akkor...

— Akkor én láttam vóna, met szemmel tartom azokat az átkozott fajzatokat.

— Hogyan?

— Hát veszem a fáklyát, möggyújtom, s úgy osztán szűkülnek, morognak, én meg látom, mi van ahajt.

— És mit szedtek szét azon a délutánon. Azt láttad-e? — akadékoskodott a nyomozó.

— Kockás ruhadarabot huzigáltak, a fene a belekbe.

— Jaj, Istenem, te gyermek — szisszent fel az asszony. — Ákoskán is kockás ing vót, amikor eltűnt.

— Milyen színe volt a kockáknak?

— Kékes, olyan, mint az Ákoskáé — vágta rá a gyerek.

— Nem hiszem..., tán a medvék... A medvék, az átkozottak.

— Dehát a kutyák marakodtak a kékkockás ingen. Hogy jönnek ide a medvék? — kérdezte döbbenten a férfi.

— Lehet, a kutyák a medvéktől vették az inget.

— A medvéktől?

— Igen, met a medvék, ha valakit megesznek, akkor a ruha, az nem kell nekik. S lehet, a kutyák a medvéktől vették az inget...

— Most hallom először, hogy medvék is tanyáznak a közelben.

— Azok igen, met bėjárnak az élelemre, vesznek mindent ki a zsákokból, hiába minden igyekezet — vágta rá a gyerek, s incselkedő pillantást vetett a nyomozóra.

Czirják Edit

Az ősz szerelmese

Magam vagyok, az ősz szerelmese lettem,
a szívem halk harmóniák tűzhelye.
Az úton, melyen századok óta jöttem,
ősszel virult ki a termő venyige.

Sokat siratott magam rátalált végre
élete új céljára s értelmére
kába álmából hosszasan eszmélve — de
tudva, nem mindig felhőtlen az ég sem.

A lelkem csordultig telve e látvánnyal,
oly tisztán látom az őszt magam mellett.
Változni kell. A változás örök —
magunkat adni üres szavak helyett.

Őszi impresszió

Ritkul a fákon
a fakó levél,
alant a szőnyeg
szárközépig ér.
Suhog, zizeg,
reccsen a színes
avar minden
lépés után
a lábam alatt.
Alszik a fűszál,
új tavaszra vár,
s halkán énekel
egy kismadár.
